A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier enige van de laatste titels:

309. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Piere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Reks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Reeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Grenzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoë's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De wonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

De Jonge Alpengids

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Nr. 422.

A. HANS

DE JONGE ALPENGIDS.

I.

Klaas Muller was een Zwitsersche knaap, die op een dorp bij het Alpengebergte woonde. Hij had geen ouders meer; zijn moeder stierf al, toen hij pas een jaar oud was. En zijn vader verloor drie jaar geleden het leven, in een vreeselijken sneeuwstorm, die hem in het gebergte verraste. Klaas bezat geen broertjes of zusjes en weinig familie, die dan nog zeer arm was.

De overheid had den wees in een gesticht geplaatst.

Nu in 't voorjaar had Klaas het weeshuis mogen verlaten en werd hij uitbesteed bij Petri Zimmer, een kleinen landbouwer.

Hij moest de geiten hoeden en ook wel ander werk doen.

Zekeren morgen had vrouw Zimmer hem bevolen water uit de beek te halen. Hij moest

met een emmer heen en weer gaan en twee kuipen vullen...

Vrouw Zimmer was aan 't wasschen. Haar eenig kindje, pas twee maanden oud, lag in een wissen wieg naast haar in den kleinen boomgaard. Het was prachtig weer en de zuivere lucht zou het wichtje, dat maar mager en zwak was, deugd doen.

De moeder moest even in huis, om iets te halen. En het wiegje stond alleen, Het kindje sliep.

Juist had Klaas weer een emmer gevuld, in de beek, een paar minuten gaans van 't hof.

Plots bleef de knaap verschrikt staan. De emmer ontviel hem.

Een groote arend daalde snel in den boomgaard, greep met zijn snavel het wichtje uit de wieg en steeg er vlug mee de hoogte in.

't Was als in één oogenblik gebeurd.

Juist kwam vrouw Zimmer weer buiten. Ze keek in de wieg en slaakte een gil... Haar kind was verdwenen.'

Klaas kwam al aangeloopen.

— O, daar, daar! schreeuwde hij, en wees naar boven.

De moeder zag den reuzenvogel verdwijnen. Ze barstte in tranen uit.

Haar kleine Tony was door een arend geroofd! En zulk een arend heeft zijn nest op een bijna onbereikbaren bergtop.

— Vrouw Zimmer, ik zal naar Frits loopen, ik heb hem zooeven den berg zien opgaan. Hij kan Tony nog redden, zei Klaas.

— O, ja, zoek hem!...

Klaas snelde heen. Hij zag niet ver van de hoeve twee vriendjes.

— Een arend heeft Tony uit zijn wieg geroofd! riep Klaas hun toe.

De knapen verschrokken geweldig.

— Help me Frits zoeken! Over een kwartier is hij den berg opgegaan. Misschien kan hij het kind nog redden, voegde Klaas er bij.

De twee kamaraden waren dadelijk tot hulp bereid. De drie jongens vlogen het pad op. Het was op sommige punten een gevaarlijke weg. Naast hen gaapte de afgrond. Maar de knapen waren daaraan gewoon.

Om een bocht botste Klaas, die vooraan was, bijna op een grooten, kloeken man. Deze schrok van die onverwachte verschijning.

Boos greep hij Klaas bij den arm.

— Waaghals, wilt ge in de diepte tuimelen! kreet hij. En wat doet gij hier met die anderen?

— O, Frits... ik zocht u... Een arend heeft Tony van Zimmer uit zijn wieg geroofd! hijgde Klaas.

— Wat raast ge nu?

— 't Is de waarheid.

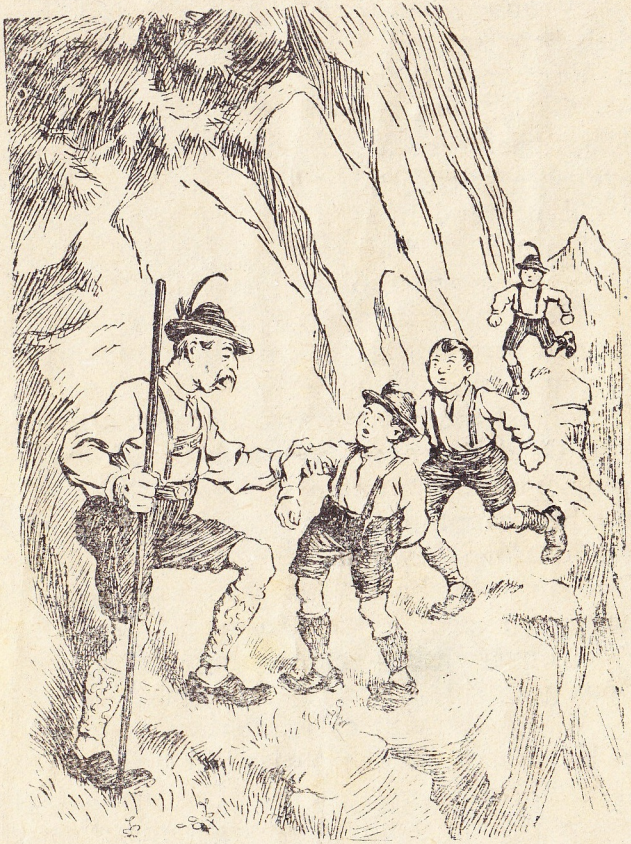

En haastig vertelde de jongen wat hij gezien had.

— Dat is erg, zei Frits ontsteld. Ik weet dien arend wonen, maar 't is een gevaarlijke plaats.

— O, red Tony! smeekte Klaas. Gij alleen kunt dat!

Frits was de beste gids en de stoutmoedigste jager van het dorp en zelfs van de streek. Hij kende het gebergte op zijn duimpje, de meest verborgen paden, de grotten en spelonken, de rotsvlakten. Hij had al menigeen, die door de sneeuw verrast werd, voor den dood behoed en daarbij zijn eigen leven gewaagd.

— Hoe lang geleden is dat gebeurd? vroeg hij aan Klaas.

— Tien minuten... De wieg stond in den boomgaard... vrouw Zimmer was er aan het wasschen... zij ging even in huis...

— Ja, hoe het allemaal gebeurd is, hoor ik later wel, hernam Frits. Nu heb ik geen tijd om te luisteren. Ik moet vlug naar beneden om touwen en wapens. Ik zal mijn best doen. God helpe mij!

— O, gelukkig, dat ik u zoo gauw gevonden heb!

Frits maakte geen praatjes meer.

Hij kende het arendsnest. Sedert een paar weken had het vogelpaar het daar gebouwd. Die

mannetjesarend was de schuldige. Arenden dulden geen tweede nest in hun gebied.

De jongens volgden den jager naar beneden. Klaas bleef daar wachten. De anderen gingen het nieuws vlug rond vertellen.

Frits was spoedig terug. Om zijn middel had hij touwen met haken gebonden, en over zijn schouder hing een geweer.

— O, zou het nog niet te laat zijn? vroeg Klaas angstig.

—Misschien wel... Ik zal met Gods hulp doen, wat ik kan, antwoordde de ernstige man.

Klaas volgde den jager, zonder dat deze het merkte. Wel een uur ging het nu steeds naar boven op het kronkelend pad.

Maar dan werd het gebergte plots veel ruwer.

Frits maakte gebruik van zijn touwen. Eensklaps zag hij Klaas.

— Jongen, wat doet gij hier? riep hij verschrikt uit.

— Ik wil u helpen...

— Dat kunt ge niet... Ga naar beneden. Als de arend straks kwaad wordt, valt hij u misschien aan. Probeer niet om hooger te komen.

Hooger stijgen... dat kon Klaas onmogelijk zonder koorden. Maar hij wilde hier toch wachten.

Frits verdween achter de rotsen. Klaas zonk

op de knieën en bad vurig, dat de kleine Tony toch gered zou worden...

Hooger en hooger steeg de onverschrokken jager. Soms had hij maar een vooruitspringend stukje rots om op te staan en dan moest hij den haak ergens in een holte slaan en zich zoo opbijschen langs het touw. Dikwijls zweefde hij boven den afgrond.

Schoot de haak los of gaf een stuk rots mee, dan zou Frits in de diepte vallen en op de steenen verpletterd worden. Hij had zoo al meermalen den dood getrotseerd maar nu was de tocht bijzonder gevaarlijk.

II.

Terwijl Frits den berg beklom en Klaas hem volgde, liepen de vrienden opgewonden naar het dorp. Op een hoek zagen ze een paar vrouwen staan.

— Een arend heeft het kind van Zimmer uit de wieg geroofd, zei een van de knapen.

— Wat zegt ge daar! kreet een vrouw.

Allen keken den jongen ongeloovig aan, maar zijn kamaraad bevestigde het nieuws.

— Maar dan is het verloren! meende ieder.

— Frits, de jager, poogt het te redden.

— Daar is weinig kans voor, zei een oudere vrouw. Over twintig jaar is het hier nog eens

gebeurd en men heeft van het kind nooit meer iets terug gezien. Als Frits er in gelukt het nest te bereiken, is het niet zeker, dat het wichtje nog leeft.

— Hij waagt er zijn eigen leven mee, meende een andere.

— Laat ons eens tot het huis van Zimmer gaan! stelde de oude vrouw voor.

De anderen volgden haar, en weldra was men aan de woning van het drama. Vrouw Zimmer zat in den boomgaard naast de ledige wieg te weenen. Toen ze de vrouwen bemerkte riep ze jammerend uit:

— O mijn arm kind! Zal ik het nog ooit wederzien!

De vrouwen spraken haar moed in.

— Frits zal het pogen te redden. Hij is een kerel die veel durft en heel goed klimt. Ge moet hoop hebben, zei er een.

— Het is toch zoo wreed! sprak de arme moeder weer. In een oogenblik is het gebeurd! Ik had het kind ook niet alleen mogen laten. Maar wie zou aan zoo iets denken?

Ze barstte weer in snikken uit.

De man van vrouw Zimmer werkte op het land niet ver van zijn huis. Toen hij al het volk vóór zijn woning bemerkte, dacht hij dat er iets gaande was. Ongerust liep hij er op een

drafje heen. Toen hij alles hoorde, schrok hij geweldig.

— Ik ga ook den berg op, besloot hij.

— Ge kunt er toch niets doen, beweerde een kennis. Frits, de jager, is er heen. Hij weet waar het nest is. Hij alleen kan het bereiken. Gij zoudt uw leven verliezen en dan ware het nog erger voor uw vrouw.

— Toch zal ik het probeeren, hernam de moedige vader. Ik kan hier niet blijven als mijn kind in gevaar is.

Verscheidene andere mannen, die nu ook genaderd waren, wilden hem vergezellen.

— We moeten elkaar bijstaan, zei een herder. Frits geeft het prachtige voorbeeld.

— Blijft bij mijn vrouw! sprak Zimmer tot eenige buren.

Allen die mede den berg zouden opgaan, gingen koorden en haken halen. Iedereen hier in de streek had die in zijn bezit.

Weldra stapten de moedige kerels heen.

— O, mochten Frits of wij er toch in gelukken mijn kind te redden! snikte Zimmer.

Het was voor den vader een angstige beklimming.

Toen men een heelen tijd aan 't stijgen was, zei plots de herder:

— Kijk eens naar den Reuzenkop!

Hij wees een rots, die als een spits tegen de

lucht afstak. De eeuwige sneeuw glinsterde in de zon. Allen blikten in die richting.

— Wat is er? klonk het.

— Wel, ziet ge dan tegen de sneeuw die zwarte plek niet? Dat zal Frits zijn.

— Ja, het is toch een mensch.

— Het kan niemand anders zijn dan Frits.

— Hoe is hij daar geraakt? Het moet voorzeker een roekelooze tocht geweest zijn, sprak er een uit de groep.

Met angstige spanning volgde men Frits in al zijn bewegingen. Elk oogenblik dacht men, dat hij in de diepte zou storten. Hij hing aan een rots met onder hem den gapenden afgrond.

Eensklaps zag men een arend in zijn nabijheid vliegen. Een schot klonk en het dier tuimelde naar beneden.

— Frits heeft hem doodgeschoten, zei Zimmer.

Plots ging er weer een schok door de mannen. Een andere arend, zeker het mannetje, kwam uit de hoogte met geweld op Frits aanvliegen om hem met zijn scherpen snavel te kwetsen. Maar weer knalde het geweer van den wakkeren klimmer en ook deze vogel viel dood neer. Was dat een strijd geweest! Hij had slechts enkele oogenblikken geduurd. Maar welk een spanning?

— Nu stijgt hij naar het nest! sprak de herder, die een scherpen blik bezat.

't Was toch maar een punt, dat zich ginder ver bewoog...

— O, was ik in zijn plaats! Kon ik zien, of mijn Tony er nog ligt en mijn lieveling nog leeft! riep Zimmer uit.

Men kon geen bijzonderheden onderscheiden.

— Maar hoe geraken we nu bij Frits? hernam de angstige vader.

Dat kon niemand zeggen. Tusschen hen en den jager lagen eenige dalen en bergen, maar was er geen weg.

Frits had elders verbinding gezocht. Voor hem had het gebergte immers geen geheimen.

Ze zagen den jager nu achter den Reuzenkop verdwijnen...

Zou hij het kind bij zich hebben? Dat was de vraag die op ieders lippen brandde. Maar men moest op het antwoord wachten.

— Als hij het kind heeft, zal het afdalen nog lastiger zijn, sprak de herder. We zouden hem toch moeten helpen. Hij zal nu maar een hand vrij hebben. Laat ons nog hooger stijgen... misschien bemerken we een pad.

Ze volgden dien raad.

— — — — — — — — —

De trouwe Klaas was op zijn post gebleven. Hij ook had de geweerschoten gehoord, die

echoden tusschen de bergen. Maar hoe hij ook keek naar de andere toppen, hij kon Frits niet ontwaren.

Hij begreep, dat de jager naar de arenden had gevuurd, het mannetje en het wijfje.

Klaas wist, dat een arend een stoutmoedige roofvogel is, die zelfs vossen en wolven durft aanvallen en zich geweldig tegen den mensch kan verdedigen.

Hij kan lang zonder voedsel blijven, maar ook veel ineens verslinden.

En nu moesten die vraatzuchtige beesten Tony eens opgegeten hebben! Hij wilde er niet aan denken.

— O, God, breng Tony terug, bad hij weer. Help Frits!

Nog wachtte de knaap. Hij had wel hooger willen klimmen, maar het kon niet. Hij bekeek nog eens den berg, die hier slechts ruwe zijwanden had zonder eenig pad.

Dat wachten viel hem lang.

Hij hoorde stemmen van beneden. Hij boog zich over een rotswand. De weg draaide om den berg heen als een wenteltrap. En zoo onderscheidde de jongen de dorpelingen, die omhoog kwamen.

Hij was blij. Bij hen zouden er wel zijn, die hooger durfden stijgen, om den dapperen jager te helpen.

't Zou nog een tijdje duren, eer ze hier waren. Op een draaienden weg schiet men niet rap op.

Daar hoorde Klaas zijn naam... Hij keek omhoog. Zijn hart bonsde.

Ginds lag Frits plat op een vooruitspringend rotsblok.

— Jongen, 't is goed dat ge er zijt... ik heb het kind! riep de jager.

— O, is het waar? Leeft het nog?

— Ja... 't heeft niets...

— O, God zij gedankt!

— Ik laat het zakken aan een touw... Neem het dan op! hernam Frits. Anders zie ik geen kans om met een hand dezen kop af te dalen. Pas op, Klaas!

— Ik ben klaar!

't Duurde nog even... en daar kwam de vracht. Tony lag in den grooten, sterken halsdoek van den jager. De vier punten waren stevig vastgebonden aan een koord.

Langzaam liet Frits den teeren last dalen. Hij zorgde, dat deze niet tegen rotspunten kon stooten.

Bevend van vreugde strekte de kleine Klaas zijn handen uit.

Juist kwamen de andere dorpelingen om den laatsten bocht van den weg.

Verbaasd bleven ze staan... Daar zagen ze een

pak als uit de lucht dalen en een jongen nam het aan.

— Klaas! riep Zimmer uit.

Hij sprong nader.

— O, baas, Tony is gered en ongedeerd! juichte de knaap.

— O, is het waar! God zij dank... mijn kind leeft nog! riep de vader snikkend uit.

Daar in den doek lag het wichtje; het sliep...

Men wuifde naar Frits, die nog op het rotsblok lag, ginds heel hoog.

Zimmer hield zijn kind in de armen...

— En gij hebt hier de wacht gehouden, beste Klaas, zei hij tot den wees, die bij hem uitbesteed was.

— Ja, baas, maar ik kon niet hooger.

— Een moedig kereltje! prees hem de herder. En zoo hebt ge Frits flink kunnen helpen, want het afdalen van deze spits met het kind bij zich, zou voor den jager haast onmogelijk geweest zijn, hoe koen hij ook is.

Allen keken naar het kind. Sommigen stegen dan wat hooger om te zien of ze Frits zouden kunnen helpen, die wel buitengewoon vermoeid moest zijn.

III.

Klaas was niet blijven wachten. Hij dacht aan de bedroefde moeder beneden!

Zij moest het goede nieuws hooren!

Hij holde den berg af... O, hoe verheugd was hij, om vrouw Zimmer het goede nieuws te mogen brengen.

Beneden stonden de menschen in groepjes.

— Wat is er voor nieuws? riep men Klaas toe.

— Tony is gered en ongedeerd... Het kind heeft niets!... schreeuwde de knaap.

Maar hij had geen tijd om te blijven staan en nadere bijzonderheden te vertellen.

Hij dacht aan de moeder, en snelde voort.

Velen volgden hem en anderen beklommen den berg. Het gansche dorp was met het gebeurde begaan.

Hijgend bereikte Klaas de kleine hoeve.

Nog stond dicht bij de waschkuip in den boomgaard de ledige wieg.

Vrouw Zimmer zat binnen met eenige buurvrouwen. Ze keek dof vóór zich uit; ze had al zooveel geschreid.

Klaas sprong in huis.

— Tony is gered en het kind heeft niets! riep hij uit.

Vrouw Zimmer staarde naar hem. Begreep ze hem niet?

— De baas komt met Tony, zei Klaas.

De moeder rees op.

— Is Tony ongedeerd? vroeg ze.

— Ja... Ik heb het kindje gezien...

— God zij gedankt! O, is het zeker waar?

— Ja...

Allen betuigden hun groote vreugde.

— Frits is over de bergen naar het arendsnest geklommen, vertelde de knaap. Hij heeft de twee vogels dood geschoten, en Tony uit het nest gehaald... O, hij is zulk een held!

Klaas verhaalde ook, hoe de jager het wichtje in een doek neergelaten had.

— Ik heb het aangenomen... O, ik was zoo blij! sprak de jongen voort. Er waren meer menschen op den berg geklommen met den baas, die wel dadelijk hier zal zijn.

— En ge hebt Tony zelf gezien? vroeg de moeder.

— Ja...

— Had de arend hem niet gepikt?

— Neen!

— Was er geen bloed aan zijn gezichtje?

— Neen, neen... Tony sliep rustig.

Vrouw Zimmer zonk op de knieën.

— O, goede God, ik dank u zoo innig! snikte ze, in haar groot geluk.

Er kwamen meer menschen en ze betoonden allen hun blijdschap.

En daar was Zimmer zelf, met het kind in zijn armen. Hij werd met gejuich begroet.

De moeder trad buiten.

— Vrouw, God is ons genadig geweest... hier is ons kindje... ongedeerd! We hebben het als door een wonder terug gekregen! zei de vader diep ontroerd.

De moeder nam het wichtje van hem over en innig kuste ze het. Ze bekeek het goed, maar nergens was een wonde te ontdekken.

De arend had het met zijn snavel bij de kleeren gegrepen en het zoo naar zijn nest gebracht. Zeker was zijn wijfje nog niet hongerig geweest. Dikwijls toch werd de prooi dadelijk gedood.

Hier was dat gelukkig niet gebeurd.

— — — — — — — —

Intusschen was Frits ook behouden beneden aangekomen. Ieder wilde hem de hand drukken... en hem geluk wenschen om zijn grooten moed.

Maar de oude jager onttrok zich daaraan.

— Menschen, ik heb mijn plicht gedaan, zei hij. God heeft me geholpen. Het was buitengewoon moeilijk... Ik wist, waar het arendsnest was. Dat bouwen de vogels altijd op een moei-

lijk te bereiken plaats. En wij hebben geen vleugels zooals zij. Maar ik ben er toch bij geraakt. Het wijfje zat op het groote nest te broeden. Het scheen me te bemerken en werd onrustig. Het vloog op en wilde me aanvallen. Gelukkig tuimelde het bij het eerste schot neer. Een arend ziet geweldig scherp, dat weet ge. En het mannetje, dat weer op rooftocht was, kreeg het gauw in de gaten, wat er gebeurde. Als een pijl kwam die kerel uit de hoogte op me toe. Maar ik ken de gewoonten van die gasten, en ik hield mijn geweer schietens gereed... Ik begreep wel, dat het beest woedend was en me met een houw van zijn snavel of een slag van een vleugel van de rots kon neerwerpen. Ik mikte goed en op het juiste oogenblik schoot ik. De arend draaide een paar keer rond en stortte naar beneden. Zoo was ik de twee vijanden kwijt. Ik klom nog wat hooger en ge begrijpt met welk een spanning. Zou het kind er nog zijn? Een arend is soms zoo vraatzuchtig. En als Tony er nog was, zou het nog leven? O, welk een vreugde voelde ik, toen ik het schaapje daar rustig zag slapen. De arend had alleen buit in voorraad willen verzamelen. Tony lag bij een paar doode dieren. Er was voedsel genoeg. En dat is ook de redding van het kind geweest. Ik kon het dus ongedeerd meenemen. Het was een reusachtig nest. Zelden heb ik zulk een groot en sterk gezien als dit.

Ik kon er gerust op staan. Het was van onder gestut door stokken, twee maal zoo dik als mijn arm. Ik begon den terugtocht. Ik was al doodmoe. Gelukkig was de kleine Klaas halverwege den berg gebleven en kon ik van een groote hoogte het kindje laten zakken, dat bespaarde me veel last, want d e laatste daling leek me nog de lastige, als ik maar een hand kon gebruiken... En de rest weet ge.

Frits vertelde dit alles zeer eenvoudig.

Hij ging nog eens tot aan de hoeve van Zimmer.

Tony lag nu rustig in de wieg.

De ouders wisten niet, hoe hun dankbaarheid te betuigen.

— Kom, kom, we zijn op de wereld, om elkaar te helpen, zei Frits. En nu ga ik thuis wat rusten.

Hij hield niet van eerebetoon. Dat het kind gered was, vond hij al een genoegzame belooning.

Er was dien dag nog gedurig heer en weer geloop naar de hoeve van Zimmer.

En daarna werd het gebeurde in de bladen verteld. Van hier en daar zond men aan den burgemeester geld, om Frits te beloonen. Deze zei, dat hij het niet voor geld had gedaan.

— Steek het in uw spaarpot, vriend, sprak de burgemeester. Ge wordt ook al ouder, even-

als uw vrouw. En een appeltje tegen den dorst, is altijd goed.

Klaas werd nu door zijn pleegouders als een eigen kind behandeld. Hij had getoond, dat hij voor Tony schermde als voor een eigen broertje,

IV.

De Zomer was voorbij en al vroeg viel de sneeuw. Klaas had nu niet veel te doen. De geiten stonden op stal.

Maar het was het seizoen der wintersport.

Uit allerlei landen kwamen daarvoor vreemdelingen naar Zwitserland. Vooral het ski-loopen werd druk beoefend.

Ook in dit dorp waren enkele hotels, beneden en op de bergen.

Klaas wilde trachten of hij met die vreemdelingen niet wat kon verdienen door pakjes en ski's te dragen, den weg te wijzen en al zoo meer.

Zimmer vond dat goed, al vreesde hij, dat men niet spoedig de diensten van zulk een kleinen jongen zou aanvaarden.

En inderdaad, Klaas werd teleurgesteld. Er waren groote mannen en zooveel sterkere jongens.

Zekeren morgen kwamen er weer vreemdelingen in het dorp aan.

Klaas zag een dame, die nogal reisgoed had.

Het was een Engelsche, maar ze kende vrij goed Duitsch, de taal dezer Zwitsersche streek.

Klaas bood haar zijn diensten aan.

— Ik moet naar het Ritz-hotel, zei ze.

— O, dat ken ik goed. Het is op den Gemzenberg! verzekerde de knaap.

— Maar zoudt ge alles tot daar kunnen dragen?

— O ja, mevrouw!

De voerman van den reiswagen, die de vreemdelingen aangebracht had, trad nader en sprak:

— Mevrouw, ge hebt me onderwege gevraagd naar die geschiedenis van den arend, die een kind uit de wieg meenam.

De dame had dat destijds gelezen en het trok temeer haar bijzondere belangstelling, omdat ze al meermalen in dit dorpje was geweest.

Daarom praatte ze er tijdens den rit nog eens over met den voerman.

— Welnu, vervolgde deze, de jongen, die den ouden jager zoo flink geholpen heeft, om het kindje te redden, staat voor u.

Nu veranderde de dame.

— Zoo, zoo, zei ze. Waart gij dat? Wel, dan ben ik blij u te ontmoeten. En ja, van zulk een flinken knaap wil ik de diensten wel aannemen.

— Hij zal u best helpen, voorspelde de voerman.

Klaas was blij met deze voorspraak. Als hij maar eens in gang geraakte, dan won hij ook wel meer klanten.

Hij zou dus de Engelsche dame naar het hotel op den Gemzenberg geleiden. Hij stond er luchtig voor. Al ligt de sneeuw dik, overdag kan de zon zoo heerlijk schijnen, dat men geen last van de koude heeft.

Handig bond Klaas de ski's op zijn rug en nam hij in elke hand een valies.

Zoo stapte hij nu als gids en als drager den Gemzenberg op. Ja, hij hield zich flink. Hij was trouwens ook sterk voor zijn jaren.

De dame, die er warmer ingeduffeld was, had meer behoefte om nu en dan te rusten dan hij.

En dan moest Klaas nog eens alles vertellen van dat drama in het voorjaar.

Hij wees naar de spits, waar het arendsnest gebouwd was en beschreef de buitengewone inspanning van Frits, den jager.

Eindelijk bereikten ze het Ritz-hotel. Er was nog een gasthof hooger. En de waard, die de dame met den knaap reeds op den kronkelenden weg bemerkt had en zeker vreesde, dat deze klant hem kon ontsnappen, schoot zoo schielijk toe, dat de Engelsche er van verschrok.

— Maar vijf frank voor een kamer, zei het

dikke mannetje. Een welingericht hotel.

Ook de dochter was naar buiten gekomen, maar bleef meer verlegen op den achtergrond.

— Ritz-hotel? vroeg de dame.

— Jawel...

— Daar moet ik zijn...

Dat viel den waard mee.

Het eigenaardig houten gasthof, was door sneeuw omringd, en zag er gezellig en netjes uit.

— Wel, dat is Klaas! zei de baas, toen hij den jongen gids bemerkte.

Hij wilde het verhaal van den kinderroof doen, maar de dame verzekerde, dat ze alles reeds goed wist.

Klaas bracht de bagage naar binnen. De dame koos een ruime kamer. Er waren nog enkele gasten, ofschoon het seizoen pas begon.

Klaas kreeg van den waard een kom warme koffie en een dikke boterham met kaas.

De Engelsche dame moest het ski-loopen nog leeren.

— Wil ik er u bij helpen? vroeg Klaas.

— Zou dat gaan?

— O, mevrouw, de knaap kan er weg mee, dat verzeker ik u, zei de waard. Alle vlugge jongens leeren dat vroeg.

— Welnu, dan wil ik het wel eens probeeren,

hernam de Engelsche, die Klaas als een kleinen held beschouwde.

Hij zou morgen ochtend terug keeren. Hij kreeg nu een flinke belooning, en fluitend van opgewektheid, trok de jongen den berg af.

Tevreden kwam hij thuis en vertelde hij zijn wedervaren.

Zimmer en zijn vrouw verheugden zich met hem.

Klaas wilde het verdiende geld afgeven.

— Neen, dat is voor u, zei Zimmer. Steek het in een spaarpot, Dat zal u later te pas komen. Wij zijn u zooveel verplicht, mijn jongen.

En de vrouw knikte instemmend.

Den volgenden morgen was Klaas bijtijds aan het hotel. Het was heerlijk, zonnig weer. Allerwegen glinsterde de sneeuw. De bergen zagen er feeërig uit.

— Ha, daar is mijn kleine leermeester, sprak de Engelsche dame tevreden.

Klaas had zijn eigen ski's mee. En weldra begon hij zijn onderricht. 't Was waarlijk plezierig om te zien, hoe flink en hoffelijk hij het deed. De andere gasten hadden er plezier in.

En weer werd de geschiedenis van den kinderroof besproken.

Terwijl ieder als verstomd zou gestaan hebben, toen de arend dat wichtje meenam, had deze knaap dadelijk aan de redding gedacht. Hij was

het die den besten jager vlug opzocht en dezen vergezelde zoo hoog hij kon. Daar had hij geduldig gewacht en eindelijk het kind van een groote hoogte veilig aangenomen.

Hij toonde toen kordaatheid, naastenliefde, moed en verstand.

Klaas begreep eigenlijk niet, waarom men hem daarvoor zoo prees. Frits had heel iets anders gedaan. Die besteeg nu met hartstochtelijke Alpenbeklimmers de bergen.

Er was in het hotel een familie met kinderen. De ouders vroegen aan Klaas, om hun jongens en meisjes ook het ski-loopen te leeren.

Zoo kreeg de knaap veel werk en een goede verdienste.

— — — — — — — — — —

Op een morgen ging de waard naar het dal en bezocht hij Zimmer en zijn vrouw. Hij wilde hun eens over Klaas spreken. De jongen was tegenwoordig meer in zijn hotel dan op de hoeve. Hij wilde Klaas gaarne voor het seizoen in dienst nemen als helper en gids. Hij zou bij den kost een goed loon geven.

Zoo zou Klaas meer en meer met toeristen in aanraking komen en wellicht reeds een goede toekomst kunnen maken.

— Ik spreek natuurlijk niet in mijn nadeel, zei de waard. Maar toch ook in zijn voordeel. Op een hoeve is er weinig werk in den Winter.

— We zullen eerst eens het gedacht van Klaas zelf hooren, antwoordde Zimmer. En dan dienen we ook met de voogden van het weeshuis te onderhandelen. Klaas is hier uitbesteed en wij mogen hem niet op eigen hand verplaatsen.

Dat begreep de hotelhouder ook. Maar die besprekingen konden dan toch gevoerd worden. Hij prees den knaap om zijn flinkheid.

— Ik heb er Klaas nog niets over gezegd, vervolgde hij. Dat wilde ik niet vóór ik met u had gesproken... Achter iemands rug werken, daar houd ik niet van.

Toen Klaas 's avonds thuis kwam, deelde Zimmer hem alles mee.

— Ik woon zoo gaarne bij u, verzekerde Klaas. Maar eerlijk gezegd, zou ik toch niet geschikt zijn voor landbouwer. Liever ware ik gids en jager.

— Ge zijt ook van het ras, merkte Zimmer op...

— Het is toch zoo'n gevaarlijk werk! sprak de vrouw. Uw eigen vader heeft er het leven bij verloren.

— Ja, maar men kan ook een stamp van een paard krijgen of van een kar vallen! antwoordde de jongen.

— 't Is als met de visschers, zei Zimmer. Vaders verdrinken en toch gaan de kinderen ook naar zee.

De pleegouders merkten wel, dat Klaas ooren naar het voorstel had. Men zou dan met de heeren van het weesgesticht onderhandelen, want hun toestemming was noodig.

— Maar ik mag toch altijd naar hier als naar mijn eigen huis komen? vroeg Klaas.

— Zeker, mijn jongen. Er is een band tusschen ons, zei Zimmer.

En zijn vrouw was het geheel met haar man eens.

De voogden vonden het goed, dat Klaas in het hotel zou dienen. Het was zeker wel het kleinste knechtje uit de streek.

Maar de knaap had zijn sporen reeds verdiend.

Zoo verhuisde hij naar het gasthof op den Gemzenberg. Nu was hij altijd te midden van toeristen, want het hotel geraakte gansch vol.

V.

Een paar maanden verliepen. Klaas was nog steeds in dienst van het hotel. Hij deed goed zijn best en de baas was tevreden over den vluggen jongen.

Op een avond, in December, stak er een sneeuwstorm op. De wind huilde om het hotel en dikke vlokken dwarrelden neer en benamen vrij spoedig het heele uitzicht.

De baas was niet gerust. Vier van zijn gasten waren vandaag hoogerop geklommen en nog niet teruggekeerd.

— Als ze maar niet verdwalen in dezen storm, zei hij tot zijn dochter die in de keuken voor het avondeten aan 't zorgen was.

— Maak u maar niet te ongerust, vader, bemoedigde het meisje. Ze zullen het slechte weer wel zien aankomen hebben en spoedig de terugreis begonnen zijn. Binnen een paar minuten staan ze misschien gezond en wel voor ons.

— Ik ben er niet zoo zeker van. Die vreemdelingen beseffen niet, hoe gevaarlijk het op den Gemzenberg is met een sneeuwstorm. Ge wordt er door verrast, eer ge er erg in hebt. Ik wilde maar dat ze al veilig en wel terug waren.

— Ge moet niet dadelijk het ergste denken, troostte zijn dochter. 't Zijn toch geen kleine kinderen zeker.

— Neen, maar ze weten hier den weg niet en met zoo'n sneeuwval kunt ge geen vijf pas voor u uit zien. Ik ga eens aan de deur kijken of ze nog niet komen.

De baas verliet de keuken. Klaas had dit gesprek gehoord. Hij begreep de ongerustheid van zijn meester wel. Met zoo'n storm konden de gasten gemakkelijk verdwalen en moesten dan misschien omkomen op den berg. Vlug ging hij naar de dochter.

— Luister, zei hij. Ik ga met Bernard de gasten zoeken. Maar zeg niets aan uw vader, hij zou mij misschien niet laten gaan.

Het meisje wilde tegenspreken, maar een blik op het vastbesloten gelaat van den kleinen knecht, deed haar zwijgen.

— Wees toch voorzichtig, waarschuwde ze.

Vlug maakte Klaas zich gereed. Hij trok een dikke jas aan en bond nog een doek over zijn hoedje heen. Hij stak ook een flesch cognac in zijn zak en nam een lantaarn mee. Samen met Bernard, den hond, trad hij naar buiten. De baas had niets gemerkt.

Het weer viel Klaas niet mee. De wind rukte en trok aan zijn kleeren en de natte sneeuwvlokken dwarrelden hem in het gezicht en beletten hem duidelijk te zien. Maar de jongen voelde zich niet bevreesd. Hij kende immers goed den weg op den Gemzenberg. Achter den hond aan, worstelde hij langzaam naar boven. Af en toe riep hij hard, maar de wind overstemde zijn geluid en antwoord kreeg hij niet. Van de gasten bemerkte hij geen spoor. Toch gaf Klaas den moed niet op. Bernard toonde hem den weg en achter het trouwe dier aan, klauterde de jongen steeds hooger en hooger. Af en toe bleef hij hijgend staan om even op adem te komen.

Hij had al meer dan een uur geloopen, toen plots de hond blaffend vooruitsprong. Zoo vlug

hij kon volgde Klaas hem. Een vreugdegevoel doortrilde den jongen. Bernard had zeker het spoor van de vermisten ontdekt.

En ja, daar in een kloof vond Klaas de vier mannen bijeen Uitgeput van vermoeienis hadden zij hier hun toevlucht gezocht. Ze durfden niet verder gaan uit vrees van een misstap te doen en te verongelukken. Ze voelden zich reeds hulpeloos verloren in de felle koude, en misschien was morgen de toegang afgesloten door de sneeuw. Maar nu verscheen daar plots de jongste bediende van het hotel als hun redder. Blijde en dankbaar begroetten zij Klaas.

Deze haalde de flesch met cognac voor den dag. De gasten hadden wel een versterking noodig, er wachtte hun nog een lastige tocht en ze waren al half verkleumd. De mannen namen een paar flinke slokken en wreven zich ook de slapen en de polsen in. Toen ondernamen ze den terugtocht. Klaas en de hond gingen voorop. De lantaarn zweefde mee. De heeren volgden. Ze vorderden langzaam, en telkens moest er gerust worden. Ze dienden ook op te passen voor het uitglijden en het leek Klaas of er nooit een einde kwam aan den weg. Eindelijk toch rees uit het duister een huis op. Het was het hotel. Met welk een dankbaar gevoel begroetten de gasten het lantaarnlicht boven de deur, dat hun een welkom-thuis scheen toe te roepen.

De baas kwam hun al tegemoet geloopen in het portaal. De goede man was bijna buiten zichzelf van vreugde toen hij de vermisten gezond en wel vóór zich zag. Opgewonden omhelsde hij Klaas en noemde hem een moedigen jongen. Zijn dochter had voor een groot houtvuur in de eetzaal gezorgd. Hier werden de geredden heen gebracht. Ze moesten droge kleeren aantrekken en wat eten. De vier mannen waren volkomen uitgeput.

Terwijl de baas en zijn dochter zich met de gasten bezighielden, was Klaas naar zijn kamertje geslopen. Hij moest zich ook verkleeden, want de sneeuw had hem doorweekt tot op zijn huid. Maar dat deerde den jongen niet! Hij voelde zich gelukkig in het besef de vier gasten misschien van een ellendigen dood gered te hebben. Zijn vermoeidheid hinderde hem niet. Ja, Klaas had getoond tot het echte gidsenras te behooren.

Toen de gasten weer wat bijgekomen waren, verlangden zij hun jeugdigen redder te zien.

Klaas werd gehaald en verlegen weerde hij de uitbundige dankbetuigingen af. Hij kreeg een flinke geldsom van de heeren. Ook de hond werd niet vergeten. Een groot bord met kluiven was zijn belooning.

Natuurlijk bleef de geschiedenis niet verborgen en iedereen prees het dapper gedrag van den hoteljongen.

Frits, de oude jager, hoorde ook van het gebeurde. Hij dacht lang na en ging toen naar het bestuur van het weeshuis. Hij had een voorstel. Hij wilde Klaas opleiden tot een flinken jager en een goeden gids. De heeren stonden het toe, indien de jongen zelf gaarne wilde.

Klaas' oogen schitterden toen hem het voorstel van Frits gedaan werd. Zijn hartewensch werd dan toch vervuld; hij zou opgeleid worden in het werk van zijn vaderen.

De knaap nam weer zijn intrek bij de Zimmers, maar daar hij nu al flink begon te verdienen, kon hij voor kost en inwoning betalen. Hij wilde niet zonder vergoeding genieten van hun gastvrijheid.

Ja, er is een ras van Alpenjagers, zooals er een is van zeelieden, visschers en mijnwerkers. De gevaren schrikken niet af.

Ze maken jacht op groot wild. Ze zijn ook de stoutmoedige gidsen voor vreemdelingen en in tijd van nood, toonen velen zich als echte helden.

Klaas had een goede leermeester. Hij was er fier op Frits te mogen vergezellen. Hij deed uitmuntend zijn best. Hij leerde de steilste toppen te bestijgen, koel, berekend, voorzichtig, maar dapper.

EINDE.